

Step it up, Belgium

Laten we voor de cruciale wedstrijd de leukigheidjes over Kazan – onze vijfde van (hopelijk) zes speelsteden inmiddels – achterwege en laten we eens hetzelfde doen als Roberto Martínez en zijn staf, die zweren bij de cijfertjes, wat ze niet altijd toegeven en al helemaal niet als de cijfertjes de pijnpunten blootleggen.

We kunnen bijvoorbeeld kijken naar wat we mogen verwachten van Brazilië en tegelijk kijken waar het bij België beter zou moeten. De Brazilianen houden van balbezit, dat zou je denken afgaand op hun spelers. Welnu, in de belangrijkste van de vier wedstrijden die de Brazilianen tot nog toe speelden, de achtste finale tegen Mexico, hebben ze met 47 tegen 53 procent de bal meer aan de tegenstander gelaten, om hen tussendoor klinisch af te maken (2-0). De Braziliaanse filosofie is simpel: prima als je ons de bal laat, maar wil je hem zelf, doe maar.

Opvallend in de vier wedstrijden tegen achtereenvolgens Zwitserland (1-1), Costa Rica (2-0), Servië (2-0) en Mexico (2-0) is hoe moeilijk gereputeerde tegenstanders aan doelpunten geraken. Die vier landen ondernamen samen 33 doelpogingen, waarvan Mexico er 13 voor zijn rekening nam. Van die 33 waren er welgeteld 4 tussen de palen. Op het hele toernooi zijn vier ploegen erin geslaagd om samen vier keer tussen de palen van Alisson Becker te schieten.

Vergelijk dat met België tegen drie veel minder gereputeerde tegenstanders (Engeland B tegen België B is niet relevant) als Panama (3-0), Tunesië (5-2) en Japan (3-2). De Rode Duivels gaven in die 3 wedstrijden 32 doelpogingen prijs, waarvan er 11 tussen de palen van Thibaut Courtois werden gemikt.

Resultaat: Brazilië kreeg in vier wedstrijden tegen drie goede teams één tegendoelpunt binnen, een discutabele penalty voor de Zwitsers. België heeft er al vier binnen, waarvan maar één weggever, aan het einde tegen Tunesië. Alle tegendoelpunten kwamen uit veldspel, dat is nog het meest zorgwekkende.

Balrecuperaties

Misschien houdt dat laatste hiermee verband: Brazilië recupereert veel meer ballen dan België. In twee van de vier wedstrijden zat Brazilië boven de vijftig recuperaties. Tegen de balvaardige en snel counterende Mexicanen, die ze lieten komen en weinig ruimte gaven (hallo België?), beperkten ze zich tot 38 balafnames. Daarmee vergeleken zijn de Rode Duivels geen meester-balafpakkers, zo blijkt uit de cijfers: slechts 28 balrecuperaties tegen Japan, dat naar hartenlust tot aan de zestien van Courtois kon combineren.

Bij de Brazilianen kom je

daar maar heel zelden.

Alisson heeft twintig ballen gezien in de wedstrijd tegen Mexico. Twee daarvan waren tussenkomsten: een weggestompte bal in de eerste minuten en een shot overgetikt rond het uur. Verder kon de vierdegeneratie-Duitser plukballen nemen en uittrappen, iets wat hij zoals alle Zuid-Amerikanen erg goed en gericht kan.

Nog meer statistiek, dit is echt wel het WK van de cijfertjes: België is geen jagend team. Wij recupereren heel zelden hoog op de helft van de tegenstander en dat heeft dan weer te maken met wie daar loopt. Zowel Eden Hazard als Dries Mertens zijn alibi-verdedigers. Ze jagen wel, of lopen ten minste naar hun tegenstander, maar echt fanatiek vastzetten en blijven doorjagen is er niet bij. Begrijpelijk, dat gaat ten koste van de fitheid in de offensieve acties. Het probleem wordt daardoor verlegd naar het middenveld, waar België wel zijn deel van de ballen afpakt en bij de betere ploegen scoort.

Het grootste verschil tussen België en Brazilië zit hem in de gewonnen duels in het verdedigende derde van het veld. Daar komt Brazilië zeven van de tien keer als

De Braziliaanse filosofie is simpel: prima als je ons de bal laat, maar wil je hem zelf, doe maar

winnaar uit de bus, België haalt 56 procent. Ook in intensiteit moeten we de duimen leggen. Na de voorronde stonden we 25ste van 32 landen en het slechtste resultaat lieten we optekenen in de algemene statistiek van duels op eigen helft. Daarvan wint België er maar één op de twee. Van alle 32 ploegen was alleen Zuid-Korea slechter en die zijn al naar huis.

Het mag geen verrassing zijn: België teert vooral op zijn aanvalskracht. Die vergelijking met Brazilië is niet echt relevant omdat de tegenstand van Brazilië sterker was. Niettemin haalden zij toch gemiddeld 7,5 *shots on target* uit 19 doelpogingen in hun 4 wedstrijden, de Rode Duivels schoten gemiddeld 9 keer op 22 binnen het doelkader in de voorgaande wedstrijden, de non-partij tegen Engeland niet meegerekend.

We need to step it up, heeft Martínez al gezegd en gelijk heeft hij. We kunnen alleen maar hopen dat alle cijfers ook besmet zijn door de tegenstand en niet het juiste beeld geven van de Rode Duivels. Goede teams spelen vaak maar zo goed als nodig is om te winnen. Zeer goede teams kunnen het beter gaan spelen over zich afroepen.